

13. stasjon: Jesus blir tatt ned av korset og lagt i sin mors fang.

Nå var det en rådsherre ved navn Josef, en god og rettskaffen mann, som ikke hadde vært med på det de andre hadde vedtatt og satt i verk. Han var fra Arimatea, en by i Judea, og han ventet på at Guds rike skulle komme. Han gikk til Pilatus og ba om å få Jesu kropp. Og Josef tok Jesu kropp ned, svøpte den i et linklede og la ham i en grav som var hogd ut i bergveggen, og som det ennå ikke var lagt noen i. Det var forberedelsesdagen, like før sabbaten begynte. De kvinnene som var kommet med ham fra Galilea, fulgte etter. De så graven og hvordan Jesu kropp ble lagt der. (Lk 23, 50-55)

Han blir lagt i graven. Alt må skje raskt fordi høytidsdagen venter. Slutt på kvalene! Men ikke for dem, som har trodd på han.

Ifølge den fromme overleveringen legges Jesu kropp i Marias fang, før den blir lagt i graven. Dette fanget, som også har båret barnet, mottar Jesus for andre gang. Denne gangen i fortvilelse uten ord. Kan hende at Maria, som himmelens dronning, er blitt fjern for denne verden. "Pieta", smertens mor, derimot er det bilde som alle mennesker kjenner seg igjen i, som gråter over sitt aller kjæreste.

Disiplene gjemmer seg. Nå er alt slutt for dem. Alt hadde de tenkt seg annerledes. Nå ser de ingen mål lenger. Ordene til Emmaus-disiplene bekrefter dette: "og vi som hadde håpet!"

Hva skal de ennå håpe på, når han, som de hadde håpet på, ligger i graven?

Også Maria ser bare liket og vet ennå ikke noe om oppstandelsen. Men hun tror. Hun tror at Guds løfte ikke kan være forgjeves.

Før tre dager er gått kommer Jesus til å sprengte graven. Fra nå av må ingen lete etter den levende blant de døde lenger.

Også i dette øyeblikket blir mennesker båret til graven. De som står ved graven er stiv av smerte. Hvor mye håp blir gravlagt i løpet av et menneskeliv? Hvor mange lovende planer blir gjennomkrysset? Hvem klarer å forstå meningen med så mye lidelse?

Vi har det langt bedre enn Maria og disiplene. Sammen med beretningene om Jesu død får vi også informasjon om hans oppstandelse. Døden klarer ikke å holde fast den levende Guds sønn. Fra nå av har alle, som holder seg til han, et liv utover graven. Hans død er frøet som gir oss liv. Vi tror ikke at døden er endestasjonen, men oppstandelsen.

Vi må tenke ut fra slutten for å kunne begripe den korte spennevidden av vårt jordiske liv. En omfattende mening med livet må kunne klare å ta opp kampen med døden, ellers er alt, hva som kommer før døden, til syvende og sist meningsløst. Troens øyne fokuserer ikke bare fram til døden, men utover den. Og ut fra dette synet finner troens øyne overblikket, der fragmentene til våre jordiske liv får en mening. Ut fra dette faller lys også over spørsmålet etter meningen med lidelsen, etter meningen med døden. Det som er en katastrofe for dem som ikke tror, er for en kristen begynnelsen på en ny verden. Vi skal være hos Kristus.

Jesus Kristus.

Du har overvunnet døden.

*Jeg ber for alle som dør i dag,
og at de ikke måtte dø uten håp.*

*Jeg ber for alle som fortviler i dag,
fordi de har mistet et menneske, som de tror å ikke kunne leve foruten.*

Jeg ber for alle mødre som får beskjed om at deres barn ikke lever lenger.

Jeg ber for alle, som er uten håp utover graven og som dør uten troen på et gjensyn.

Jeg ber for alle som har fått sitt håp knust.

*Gi dem at de kan tro på at langfredag er gjennomgangstasjon til påske,
at ingen lidelse er meningsløs, når den fører til deg,*

*og at vi ikke lever for å dø, men dør for å leve.
Gi alle, som døden har atskilt fra sine kjære, et håp om gjensyn med dem.
Du har forvandlet disiplenes sorg til glede.
La også meg, når alt er svart, finne kraft i troen på,
at det ikke finnes noen slutt når jeg er hos deg.*

Tekst: Ferdinand Krenzer
Oversatt fra tysk av Rainer Irslinger